SPRING-REEKS

4 Fr.

AVONTUREN TE WATER EN TE LAND

VERSCHIJNT WEKELIJKS

DE VLUCHT

No 8

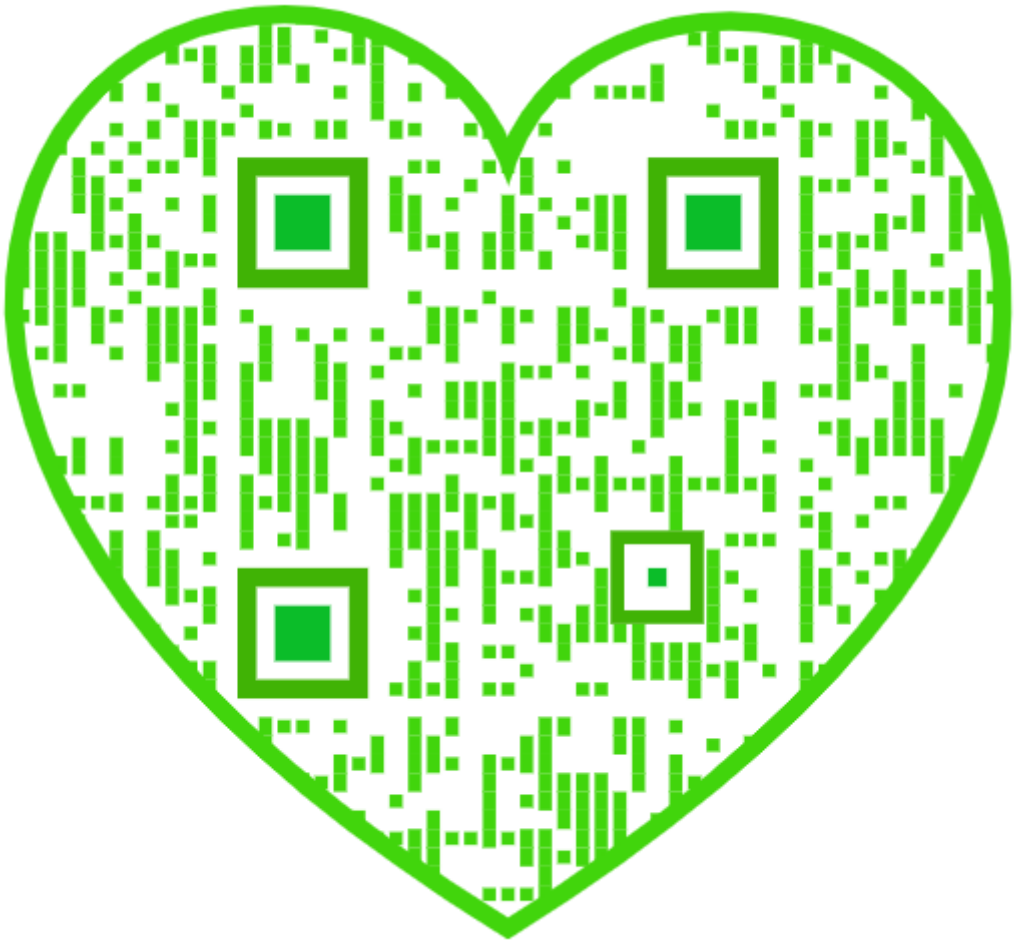

DE VLUCHT

door PETER HOOGEVEEN.

* * *

I.

De trein stond vertrekkens gereed in het groote Noordstation te Brussel.

— Au revoir, maman et papa !... Au revoir !...

Een tengere bleeke knaap, goed gekleed, stond voor één der talrijke treinraampjes naar een heer en een dame te wuiven, die voor hem op het perron stonden. De dame hield een zakdoek aan haar oogen en wuifde snikkend terug, terwijl de heer glimlachend met het hoofd zijn zoon toeknikte.

De conducteur sloeg de portieren dicht.

Een laatste handdruk, nog een haastigen kus en langzaam zette de lange trein zich in beweging.

— Au revoir ! schreeuwde de knaap en wuifde met beide handen.

Zoolang hij zijn ouders zien kon, leunde hij door het rampje en wuifde.

Dan zuchtte hij diep en zette zich in het hoekje op de bank neer.

Paul Villain — zoo heette de jongen — was een Brusselsche knaap. Geen ketje, maar een schuchter zwak ventje, bedorven en te goed opgevoed, zonder gouvernante mocht hij nooit de straat op, mocht geen ontspanning hebben lijk de andere jongens, maar moest steeds leeren en braaf zijn, om later advokaat te kunnen worden lijk zijn papa. Zoo kwam het dat zijn gezondheid stilaan te wenschen overliet en de huisdokter hem uitdrukkelijk bevolen had meer in de open lucht te loopen, aan sport to doen, naar den buiten te gaan. Opdat hij vlug weer beter worden zou, zonden zijn ouders hem nu bij een oude nicht van hen te Zandbergen — een dorpje in Oost-Vlaanderen, bij Geeraardsbergen — om daar zijn twee maand schoolvacantie door te brengen.

En nu zat hij in den trein naar Zandbergen !

Paul, het anders zoo teneergedrukt knaapje, schuw van iedereen, voelde zich herleven. Hij reisde nu eens lijk een echte jongen van zijn ouderdom. Alleen ! Vrij ! Verlost van zijn akelige

oude gouvernante, die nooit ophield van te zeggen dat hij rechtop zitten moest en de menschen nooit onbeschaamd in 't gezicht mocht kijken. Goddank dat ze ziek was vandaag, anders had mama haar weer meegestuurd. Paul juichte innerlijk...

De trein daverde voort.

Hij opende het raampje.

Wilde, frische lucht sloeg hem in 't gelaat en verkoelde zijn warm gelaat. Hoe heerlijk was dat !

De treinfluit gilde luid.

Men stoomde een groot station binnen en wat later hield de trein met een schok stil.

Denderleeuw !

— Hier moet ik overstappen ! mompelde Paul.

Hij nam zijn beide valiezen en stapte het coupé uit.

Nu moest hij naar Ninove. Hij sprak een spoorwegbediende aan, die hem terecht hielp en een weinig later zat hij in een ander treintje dat weldra puffend wegreed.

Ninove was vlug bereikt. «En daar n em je dan een taxi», had papa hem gezegd. Na lang zoeken en herhaaldelijk vragen, vond hij toch een ouden ongemakkelijken taxi, die hem verder naar Zandbergen bracht.

Het zag er een leuk dorp uit, met dat typisch kerkje en die mooie kleine huizen.

Buiten de kom van het dorp, stopte de auto bij een groote ouderwetsche boerderij.

— Hier is het, sprak de chauffeur en liet hem uitstappen.

Paul betaalde, deed er een flinke fooi bij en liep het hof op. Een groote hond blafte luid.

Hier woonde dus vader's nicht. En hier zou hij dus ook voortaan wonen.

Beleefd klopte hij op de lage deur.

— Ja ! riep een grove vrouwenstem.

Met kloppend hart stapte hij de ruime keuken binnen.

Nicht stond voor hem, de handen in de zij, hem onderzoekend bekijkend van top tot teen. Om haar mond stond een spottend lachje.

—Hm... zei ze na een poosje. Ben jij misschien Sus zijn jongen ?

Paul keek langs haar heen, bang voor dien scherpen blik en die korte afgebeten woorden.

— Wel, ben je doof, jongen ! Ik had me je anders voorgesteld,

hoor ! Ik had gedacht een flinken werker bij te krijgen en nu zie ik zoo iets...

De jongen schrok en wist niet wat zeggen.

— Ik ben Paul Villain stamelde hij tenslotte. Mijn vader c'est votre cousin...

— Ach zoo !

De vrouw schoot in een luiden brutalen lach.

— Kom eens hier, mannen, riep zij naar buiten. We hebben hier een Franschman in huis... 't Is dan nog mijn neef... Ken je geen Vlaamsch, ventje ?

— Maar een beetje, zei Paul stil. We spreken thuis Fransch en daarmee ben ik mijn Vlaamsch vergeten...

Twee mannen kwamen daarop binnengestapt. De man - Miel en zijn zoon - Jaak. Ze bekeken Paul nieuwsgierig en wat spottend.

— Daar is hij dus dan ! bromde Miel en knikte Paul stijf toe. Moest je ons daarom roepen vrouw !

Jaak, die wat beleefde manieren had, reikte Paul de hand.

— Welkom hier ! zei hij.

Maar Paul week een stap achteruit, toen hij de vuile werkmanshand van Jaak zag.

— Laat dat maar, snauwde zijn moeder - Jacoba. Je ziet toch wel dat je niet wel genoeg bent voor dat heertje !

Paul kleurde en blikte naar den grond. Het weenen stond hem nader dan het lachen. Hij had deze menschen als papa en mama voorgesteld, wat losser en minder stijf, maar niet als zulke ruwe domme boerelui.

Hij wou zich nochtans kloek houden en zei met licht trillende stem :

— Papa stuurde me naar hier... C est voor mijn santé... Ik hoop dat ik u niet tot last zal zijn...

— Tot last ben je ons niet, zei Miel. Maar al die geleerde manieren moeten achterwege blijven... We zullen je eerst wat kloeker maken, want thuis kreeg je waarschijnlijk niet genoeg, dat ziet men seffens, en dan dient er hier gewerkt te worden. Want je hier twee maanden houden voor niets kan niet gaan... Vrouw, leid hem naar het achterkamertje. Daar kan hij zijn spullen uitpakken...

De boer stopte zijn pijp in den mond en liet zich met een plof op een stoel neervallen.

Had Paul gedurfd, hij was op een-twee-drie naar huis terug

geloopen. Maar hij was nu eenmaal hier en moest er dan ook blijven. Doch zoo verlekkerd was hij er nu niet meer op. Hij voelde wel dat deze menschen zich niet veel om hem zouden bekommeren. De tranen schoten hem in de oogen...

— Wat sta je daar te droomen ? riep de boerin.

— Ik... c'est que...

— Kom mee en houd dat gezeever voor je...

Ze greep Paul ruw bij den arm en trok hem met zich mee. De jongen, zulke behandeling niet gewoon zijnde, begon plots luid te snikken.

— Wel, dat is wat moois ! lachte Jacoba.

Miel keek even op.

— Geef hem daar een draai om de ooren, zei hij barsch. Daarmee leeren ze het nogal vlug af...

Paul trachtte zich te beheerschen, maar kon niet beletten dat de tranen hem over de wangen bolden.

De vrouw ging een klein trapje op en Paul volgde haar stil. Voor een lage deur hield ze stil.

— Hier is je kamer, zei ze knorrig en duwde de deur open. Je kan het venster wat open zetten, want het ruikt hier nogal muffig. Dat is omdat de kamer niet beslapen wordt... Binnen een uurtje moet je komen eten...

Zonder meer ging ze weer naar beneden.

Besluiteloos bleef Paul op den drempel van de kamer staan. Dan ging hij met een zucht het vertrek binnen, dat voortaan «zijn kamer» zou zijn.

Maar pas had hij gezien waar men hem gebracht had, of hij barstte opnieuw in een stuiptrekkend gesnik uit.

Het kamertje bood ook geen prachtigen aanblik.

Weenend liet hij zich op het ijzeren bed neervallen, zijn lichaam schokte.

En twee maanden moest hij hier blijven. Twee volle maanden !

Met leed dacht hij aan zijn ouderlijke woning terug.

Doch hij begreep dat hij flink moest zijn. Hij was toch geen kleine jongen meer, en misschien werd alles weer goed, als hij hier een tijdje was. Mama had immers gezegd dat nicht een goede vrouw was en hij geloofde mama.

«Niet schreien» fluisterde iemand in zijn binnenste.

Hij richtte zich op, droogde zijn tranen en snoot zijn neus. Dan pakte hij zijn valiezen uit en schikte alles netjes in de kas.

Vervolgens ging hij naar beneden.

Allen zaten reeds te eten.

— Schuif maar bij, grinnikte Miel. Hier, tusschen mij en Jaak...

— En eet maar goed, vulde Jaak aan. Dan zal je ons kunnen helpen, want nu met dien oogst is er veel werk.

Paul keek wat verschrikt naar de etenden.

Een groote ronde koffietas stond voor hen op de tafel. In hun ongewaschte grove hand hielden ze een geweldigen boterham. Hun mond was volgepropt met brood. Bromvliegen zaten op het brood en op het vleesch.

— Zit bij ! riep Jacoba en trok een stoel bij. Ik zie wel dat het je niet past, maar daar zal je aan gewoon worden. Binnen een paar dagen eet je lijk wij... of heb je geen honger ?

— Ja... dat wel... Maar, mag ik eerst mijn handen gaan wasschen ? deed hij met angst in de stem.

— Hé ! Handen wasschen, verstaan we hier niet ! mengde Miel er zich tusschen. Haast je wat dat je aan tafel zit of je pakt er over !

— Maar ik heb nooit...

— Potverdorie ! Allée, zet je op dien stoel en eet !

Miel's geduld was ten einde. Het gemanieerd gedoe van den knaap, maakte hem zenuwachtig.

Paul zette zich aan tafel.

Met lange tanden begon hij een boterham op te peuzelen, stil voor zich heen kijkend en niets antwoordend op de spottende gezegden van Jacoba en Miel.

En toen Paul dien nacht in zijn nieuw hard bed lag, schreide hij en dacht met pijn aan Brussel terug.

Doch van één ding was hij zeker : lang zou hij het bij nicht Jacoba niet uithouden.

II.

De morgen was mooi.

De lucht hing vol zon en licht. Het was een zomerdag uit de duizend.

Achter de schuur van boer Kruimels zat een hoopje jongens in een kringetje te babbelen en grappen te verkoopen. Eigenlijk waren ze bezig hun dag te regelen en allerlei poetsenstreken uit te denken.

— Zeg, weten jullie het al ? vroeg Maarten, de jongste spruit van den bakker, maar ook zijn grootste kwaperstenstoker.

— Wat ? deden drie, vier stemmen nieuwsgierig.

— Hazelaar heeft een knechtje gekregen !
— Hé, wie ?
— Een Brusselaar, antwoordde Fik in Maarten's plaats.
Fik was de zoon van den gemeente-ontvanger en omdat hij de sterkste en de lenigste was, ook de aanvoerder van het kliekje.
— Is het een fijne kerel ? vroeg Frans.
— Volgens dat Jaak zegt is het maar een flauw stadsjuffertje, met heerenmaniertjes en al die komplimenten... Hij durft zich nog niet eens met koud water wasschen !
Allen schaterden het uit.
— Wat zou je er van denken, vroeg Maarten. Zouden we hem bij de onzen niet inlijven ?
— Och kom ! riep Frans. Dat is toch maar een sukkelaar !
— Het zou wel prettig zijn dat heertje eens boerenknepen te leeren, lachte Jefke van den beenhouwer.
— Ja ! riepen allen in koor.
— Kom, laat ons dan gaan zien of hij bij Hazelaar te vinden is, sprak Fik terwijl hij opstond.
De zeven jongens liepen op een drafje het plein voor de kerk over, in de richting van Miel's hoeve.
Juist kwam Paul den steenweg op.
— Kijk, daar komt er iemand van het hof riep Frans, Paul aanwijzend. Zou hij dat zijn, jongens ?
— Ja, dat is hij, bevestigde Fik.
Frans proeste het uit.
— Zoo'n flauwe pummel !
— 't Is nog een broekventje !
— En zie eens hoe voorzichtig hij gaat !
De knapen riepen door elkaar.
Paul merkte dat ze het over hem hadden en vertraagde zijn stap. Hij kwam liefst met die jongens niet in aanraking. Maar toch wilde hij zich niet laf toonen en terug het hof opgaan. Hij bleef staan tot de jongens bij hem waren.
— Dag ! groette Fik en wuifde met de hand.
— Bonjour... zei Paul stil.
Ze bekeken elkaar onderzoekend ; Fik, fier en zelfbewust, met een minachtend trekje om den mond, Paul, kleintjes en bang, wat schuw en aarzelend.
De rakkers keken hem onbeschaamd lachend aan.
— Willen wè vrienden worden ? vroeg Fik op den man af.

Paul bekeek hen een voor een. Hij vertrouwde die vranke jongens niet. Maar toch durfde hij niet «neen» zeggen.

— Merci ! riep Fik, dat is ferm van je !

En hij gaf Paul een duw tegen den schouder, dat deze bijna tuimelde.

— Kan je geen Vlaamseh lijk wij ?

— Ik kan toch genoeg...

— Dan is het goed, lachte Fik. Kom maar mee met ons...

— Waar gaan we naartoe ? deed Maarten.

— Hetzelfde als gisteren. Eerst naar het bosch, dan voetballen, zwemmen en naar den boomgaard van Janssens. Staat het je aan of niet ?

— In orde ! Naar het boschje kom !

— Wat is dat ? vroeg Paul die hen niet begreep.

Fik dacht even na. Wat beteekende «bosch» ook weeral ?

— Bois ! zei hij dan. Grand bois !

Paul keek hem wat vreemd aan, maar ging toch mee met het groepje.

Spoedig bereikte men het boschje.

Op een open plekje werd krijgsraad gehouden. Men zou lijk gisteren oorlog spelen. De open plek zou het slagveld zijn. Fik verdeelde de acht jongens. Hij, Maarten en Jefke tegen de rest. Paul was de man die de gewonden verzorgen moest.

— Maar 't is verboden van met aardkluiten te gooien, Jef ! riep Frans, want zijn haar zat nog vol aarde van de kluiten die Jefke hem op het hoofd gezwierd had.

— Alleen slaan en stampen ! riep Fik terug.

— Kom maar af ! treiterde Frans.

En daar vlogen ze mekaar naar den hals, alsof ze voor hun leven gingen vechten.

Paul was vlug opzij gesprongen en keek met open mond toe. Hij had al jongens zien vechten, op school, maar dat was slechts mekaar even dooreen schudden. Doch dit was waarlijk elkaar blauwe oogen slaan.

— Maar scheidt toch uit ! riep hij angstig.

Alleen de «oorlogskreten» der strijders antwoorden hem en het gekreun van Jefke die van Frans reeds een bloedneus gekregen had en uit het vechtend klumen zocht los te geraken.

— Maar je doet elkaar pijn !

— Rood-Kruis ! jammerde Jefke, langs hier! Eerste loopgraaf!

Paul durfde geen hand naar Jefke uitsteken, uit schrik een

paar misplaatste stompen op te loopen.

Maar Jefke kreunde en steende zoo erbarmelijk dat Paul op hem toeliep en met zijn zakdoek Jefke's bloedneus begon te reinigen.

Maar daar lichtte Fik hem plots een beentje en Paul rolde roepend tusschen de jongens. Als op een teeken begonnen ze allen op hem los te slaan en duwden zijn gelaat in het zand.

Paul huilde als een gespeend varkentje en als de snaken gierden het uit van de pret.

— Dat is niet eerlijk ! zei Jefke, dat er een van jullie tegen hem alleen vecht, maar niet allemaal tegen hem...

— Fik ! Fik ! schreeuwden de jongens.

— Neen, smeekte Paul en wreef het zand uit neus en mond. Ik wil toch niet vechten met Fik. Ik kan toch niet !

— Dan zal ik het je leeren ! lachtte Fik. Kom af !

Paul schudde het hoofd en ging in het gras zitten.

— Awoe ! riepen de jongens. Dat is laf van je !

— We kunnen toch wat anders spelen ! zei Paul bang.

— Vechten ! schreeuwde Maarten, toe, Fik, pak hem aan...

De jongens hitsten Fik op en langzaam ging hij op Paul toe.

De arme stakkerd begon reeds op voorhand te huilen en verborg het hoofd in de handen.

— Vecht daar nu eens tegen ! zei Fik verachtelijk.

— Omdat je er schrik van hebt ! riep Frans.

— Wat ! Van die !

Hij sprong plots op Paul toe en rolde met hem over den grond.

Juichend vormden de jongens een kring rond de vechtenden.

Het was zoo onverwachts voor Paul dat hij niet meer den tijd had beter dekking te zoeken. Daarom bleef hij de handen op het hoofd houden en liet er zich door Fik van langs geven. Maar naarmate hij de slagen van Fik harder aanvoelde, verdween ook langzaam dat schuwe en laffe uit hem. En als Fik hem een harden slag op de borst gaf, wrong hij zich met een plotse beweging uit zijn greep los en sloeg hem met beide vuisten in 't gelaat. Fik viel opzij.

Nu het gevecht zoo'n onverwachte draai nam, begonnen de jongens nog harder door elkaar te roepen en sprongen juichend rond Paul en Fik.

Het ging nu hard tegen hard.

Hijgend zat Fik op zijn slachtoffer.

— Schei nu uit... Neen, niet meer slaan... blaasde Paul.

— Houd dat gekabel voor je... Daar !...

— Au !

Paul trachtte de harde slag van Fik weer te ontwijken.

Eindelijk stond deze op.

— Maak je weg of ik breek je in tweeen! riep hij.

Pas was Paul vrij of hij maakte beenen, zoo vlug hij kon.

Weenend kwam hij op de hoeve van Hazelaar aan.

— Wat is er nu ? vroeg Jacoba. Je bent maar pas buiten of je komt al jankend thuis !

Hij klemde de lippen op elkaar en liep de keuken door.

— Hier komen ! riep de boerin en trok den jongen ruw bij den arm. Wat is er ?

Paul beefde voor haar woedenden blik.

— Ik heb gevochten, bekende hij, rukte zich los en liep naar zijn achterkamertje.

— Zoo ! Gevochten heb je dus ! riep de vrouw hem achterna. Wacht maar, ventje, we zullen je leeren vechten ! Dezen middag geen eten. En kom niet meer naar beneden !

Luid snikkend wierp hij zich op zijn bed neer.

«Ik houd het niet langer uit !» mompelde hij.

Niemand kon hem lijden. Noch zijn nicht, noch de jongens. En dat omdat hij een stadsjongens was, omdat hij anders was dan zij...

Neen, hij zou het hier niet langer uithouden. Iederen dag zouden ze hem meer kwellen en plagen... Hij moest weg van hier. Hij moest terug naar zijn ouders... Hij moest vluchten...

Die gedachte leek hem eerst dom en waanzinnig toe. Maar langzaam rijpte in hem het plan om de vlucht te nemen en terug bij zijn ouders te gaan.

«Ik kan immers door het venster !» fluisterde hij voor zich heen. «God, ik doe het beslist !»

III.

Pas had de klok tien geslagen of Paul stond op en pakte vlug het hoogst noodige in den kleinsten koffer. Overal was het stil. Het dorp lag in vredige rust. Beneden praatten Miel en Jacoba over het werk. Hij ging zoo voorzichtig mogelijk te werk, want zoo ze hem verrasten, lag zijn plan weer in duigen.

Niets kon hem nu nog weerhouden te vluchten.

Behoedzaam opende hij het venster en keek naar buiten. Niets verbrak de stilte. De lucht was lauw en frisch. Duisternis was alom. Teen kroop hij bevend door het venster en stond na een

paar kleine moeilijkheden op den grond. Waar nu heen ?

Met vasten tred stapte hij het hof af. Het hek stond nog open en weldra bevond hij zich op den verlaten straatweg.

De hond blafte luid en heftig.

Hij rilde er even af, maar marcheerde dan vlug door.

Vrij ! Ik ben vrij ! juichte het in hem.

En vlugger stapte hij door. Zoo gingen uren voorbij. Het was nu volle nacht. Duizenden sterren pinkten hoog in den licht donkeren hemel. En daartusschen stond de halve maansikkel.

Overal was alles stil en geheimzinnig. De wereld sliep. Maar Paul voelde zich niet bang. Alhoewel zijn hart luid bonzen bleef en zijn oogen met wat angst op den donkeren weg gericht waren, stapte Paul verder. Doch langzaam deed de vermoeidheid zich voelen. Zijn beenen werden zwaar en zijn voeten staken. Het was of hij blootvoets liep. Maar hij moest volhouden.

Hij stapte niet meer, maar sleepte zich voort. Hij wilde zich juist langs den weg een plekje gaan zoeken om uit te rusten, als hij in de verte een groot boerenhof bemerkte. «Daar kan ik misschien slapen krijgen !» dacht hij. Maar wie zou er midden in den nacht voor hem opendoen ?

Hij durfde niet aankloppen. Stil sloop hij om het huis heen.

Bij de schuur bleef hij staan. Indien hij er in kon, zou hij daar wellicht den nacht kunnen doorbrengen...

Tot zijn verwondering merkte hij dat de deur er van niet gesloten was. Ze stond op een kleinen kier.

Hij meende naar binnen te sluipen, als hij fluisterende stemmen hoorde. Waren er daar dan menschen ?

Met hevig bonzend hart gluurde hij langs den kier van de deur de schuur binnen. In het dansend lichtje van een kaars, zag Paul een man en een vrouw. De man stond met een schop in den grond te werken, terwijl de vrouw een klein kistje in de handen hield en zwijgend toekeek.

— Zou het in den hoek niet beter zijn ? vroeg de vrouw dan.

— Verdraaid ! riep de man uit. Waarom doe je me dan eerst dezen put graven ?

— Laten we het in den hoek leggen, Lode...

De man maakte den put weer dicht en ging grommend naar den hoek.

— Hier dan ?

— Ja, dat zal het beste zijn...

— Geef de schop daar eens aan, Marie...

De man begon opnieuw te graven, maakte een vierkant putje en de vrouw stopte het kistje er in. Toen bedekte hij het met losse aarde. Op den muur maakte hij met krijt een kruisteeken.

— Is het goed ?

— Zeker, Lode. We zullen het blindelings weervinden, aan den derden balk en het teeken.

— Laat ons nu slapen gaan, Marie ! 't Is bij tweeën en morgen is er veel werk.

— Nu hoeven we geen vrees meer te hebben voor dieven. Alles is goed verborgen.

Als ze buiten kwamen, verborg Paul zich snel. Ze gingen het huis binnen en de jongen keek ze verbluft na.

Een tijdje stond hij met groote oogen naar de schuurdeur te kijken. Die boeren verborgen hier dus hun spaarcenten. Als hij wilde, kon hij ze wel stelen. Maar Paul was een goede, eerlijke jongen en zulke gedachten leken hem te afschuwelijk toe.

Hij wou slechts in de schuur slapen, niets meer. Daarom ging hij weer naar de deur en trachtte ze open te krijgen. Doch dat lukte hem niet gauw. Eindelijk kreeg hij ze toch open, sloop naar binnen en zocht zich een heerlijk plaatsje. Weldra sliep hij vast.

Het was reeds volle dag als hij ontwaakte. Door het smalle spleetvenstertje scheen een zonnestraal hem in 't gelaat. Seffens herinnerde hij zich alles en stond op. Zoo de boer hem in de schuur bemerkte, zou hij wel niet malsch voor Paul zijn.

Plots rook hij iets mufs. «Dat komt van het hooi» veronderstelde hij. Hij klopte zijn kleeren uit en sloop voorzichtig de schuur uit. Eerst keek hij langs alle kanten rond, dan liep hij langs de hooge haag naar den steenweg. Maar - wat was dat ?

Een geweldige rook steeg uit het huis op en kwam nu ook uit de schuur. Brand ! De boerderij stond in brand !

Met een kreet snelde hij terug, stormde de schuur binnen...

Hij dacht immers aan het koffertje met geld.

De rooknevel was haast ondoordringbaar en benam hem bijna den adem. Maar hij liep vooruit... Tastend en struikelend zocht hij zijn weg... Hier was de eerste balk... Nu was hij bij den tweede... De derde was het... Daar lag het koffertje... Hij moest het redden... Misschien bevatte het wel het geheel vermogen van den boer... Hier was de derde balk... En nu het teeken... Door de dichtheid van den rook kon hij geen centimeter voor zich uit zien... De warmte werd ondragelijk... Het vuur had nu ook het

dak van de schuur aangetast... Hij viel op de knieën en begon de aarde om te woelen... Met beide handen... Stukken brandend hout vielen naast hem neer... Nu stond ook het hooi in lichte-laaie... De hitte werd vreeselijk... Hij dreigde te stikken... Nog steeds voelde hij niets... Had hij zich dan vergist?... Neen, nu werd hij duidelijk iets kouds en hards gewaar... Het kistje!... Hij greep het vast, verborg het onder zijn jas en wankelde naar buiten... Hij liep door de vlammen heen... Zijn voeten en beenen liepen groote brandwonden op... De schuur brandde nu geheel... Daar was de deur... Als hij de deur bereikt had, zeeg hij in elkaar en zag nog juist hoe de boer zich over hem boog en grijnsde... Dan verloor hij het bewustzijn.

* * *

Toen hij weer bijkwam, lag hij in een groote ruime kamer op een zacht bed.

— Waar ben ik ? fluisterde hij.

— Blijf stil ! morde iemand.

Hij zweeg nadenkend, dan zei hij stil :

— Roep den boer van de afgebrande hoeve.

Voetstappen verwijderden zich. Een minuut later hoorde hij iemand vragen : — Welnu, jongen ?

— Ben jij de boer... Weet je, ik zag vannacht dat je samen met je vrouw je geld in de schuur verborg... Ik sliep in de schuur en toen ik den brand zag, heb ik het kistje gered... Heb je het gevonden ?... Onder mijn jas...

— Ja, dat heb ik, antwoordde de boer. Maar ik heb ook wat anders gevonden... Petrus, roep den veldwachter eens... In je zak zaten drie doosjes Lucifers...

— Ik draag nooit lucifers bij me.. stotterde Paul geschrokken.

— Dat gaat me niet aan, riep de boer kwaad uit. Ik vond ze in je zak, dat is alles...

De veldwachter kwam binnen.

— Je zal dien knaap wel even onder handen nemen, zei de boer tot den veldwachter. Ik geloof dat hij den brandstichter is.

— Neen ! schreeuwde Paul. Ik deed het niet ! Ik redde slechts je geld. De schuur brandde toen ik in de schuur terugkwam...

— Zoo ! grijnsde de boer. Gij waagde dus je leven om mijn geld te redden ?

— Ja ! riep Paul weenend uit.

De veldwachter deed Paul teeken zijn kleeren aan te trekken. De arme jongen kleedde zich bang aan en keek schuw.

— En kom nu mee landlooper ! zei de man streng.

Een wilde angst maakte zich van Paul meester. Hij schreide, schold riep om hulp, smeekte maar hij moest mee.

In een nauw hokje werd hij opgesloten, weende onophoudend.

* * *

Reeds twee dagen zat Paul opgesloten. De bleeke tengere jongen was nog meer vermagerd door den angst en het leed. Zijn oogen stonden rood gezwollen van het weenen. Hij zag zich reeds voor den kinderrechter, hij zag zijn snikkende mama en den verwijtenden blik van papa. Dan stond de verbeteringsschool hem voor den geest. Opgesloten tot zijn 21 jaar, veracht, misprezen, vermeden door iedereen... En die valsche boer had hem beticht. De veldwachter had hem geloofd. En niemand om zijn onschuld te getuigen... Eensklaps knarste een sleutel in het slot.

De deur ging piepend open en de veldwachter stond voor hem.

— Je bent vrij, jongen, zei hij.

— Vrij ! herhaalde hij. Is de ware dader dan gevonden ?

— Ja, sprak de veldwachter aarzelend. Een ander komt in je plaats. De zaak kwam nogal spoedig klaar...

— Wie heeft het gedaan ?

— De boer is de brandstichter.

— Hemel, fluisterde Paul verrast.

— Ja, de eigenaar van de hoeve zelf...

— Maar hoe ?

— Luister. Het hof van den boer is voor een hooge som gelds verzekerd. Zijn vrouw en hij zochten reeds lang naar een middel om het oude huis te laten afbranden en zoo de hooge som op te strijken. Zekeren nacht gingen ze het plan uitvoeren, toen ze jou plots rond de hoeve zagen slenteren. Hij had spoedig een ander plan. Hij legde het zoo aan boord dat het den schijn had dat hij een kistje met geld in de schuur ging verbergen, om het tegen diefstal te vrijwaren. Jij liep er natuurlijk in. Maar al was je een oneerlijke jongen geweest en had je het geld willen rooven, dan nog had je het niet gekund, want de boer heeft geheel den nacht de wacht gehouden bij de schuurdeur. In den morgen stak hij zijn huis in brand. Jij dacht aan het kistje en redde het, op gevaar af er het leven bij in te schieten. Toen je de schuur uitkwam, wachtte de boer je op en wanneer je bewusteloos viel, stopte hij je de doosjes met lucifers in den zak. Daarom was iedereen er van overtuigd dat jij de brandstichter was... — Vreeselijk ! stamelde Paul bevend.

— De boer komt nu achter slot en grendel en jij bent vrij. Het dorp biedt je zijn verontschuldigingen aan, beste jongen. We handelden ter goeden trouw. Iedereen weet nu dat je een moedige en goede jongen bent...

De veldwachter drukte hem stevig de hand. Paul herleefde.

— Heb jij den man ontmaskerd ? vroeg hij blij.

De veldwachter wreef zich aarzelend over de stoppelige kin.

— Ik precies niet, zei hij dan. De verzekering «Au Secours» is verwittigd geworden. Er zijn een paar heeren met een speurder gekomen en zij hebben den boer ontmaskerd...

— En is geheel de hoeve afgebrand ?

— De stallen en de schuur zijn geheel in asch gelegd... Alleen bijna geheel het woonhuis staat nog recht... De schade is tamelijk groot...

— Hoe dwaas van den boer ! zei Paul.

Een oogenblik later stond hij weer in de vrije open lucht.

«En nu naar huis !» dacht hij.

IV.

Paul zat in een taxi, die hem terug naar Brussel brengen zou.

Straks zou hij weer thuis zijn ! Straks zou hij zijn mama en papa weerzien ! Oh, hoe gelukkig voelde hij zich.

— Kan je niet harder ? riep hij den ouden chauffeur toe.

— We doen zestig, jongeheer, zei de man zich omdraaiend.

— Zestig ! Maar goede man, dat is slakkengangstje !

— Ik doe nooit meer...

— Ik wil dat je sneller rijdt.

De bestuurder drukte harder op den gaspedaal.

— Hoeveel doe je nu ?

—Honderd en tien !

— Goed zoo !

Paul leunde achterover in de kussens en sloot de oogen. «Wat zouden zijn ouders opkijken, als hij zoo plots voor hen stond !

Plots kreeg hij een geweldigen schok. De auto zwenkte vervaarlijk, maakte een scherpe bocht... De jongen werd van zijn zitplaats geworpen, vloog tegen het portier van den wagen aan en voelde een onuitstaanbare pijn in het hoofd. Alles werd zwart voor zijn oogen... Met een zwaai kwam de taxi op een anderen auto terecht, zwaaide voorover en stortte in een gracht.

* * *

— Stil zijn alstublieft !

Een in 'twit gekleede verpleegster legde met ernstig gelaat den

vinger op den mond. Voor haar stonden Mr en Mw Villain.

Met gebogen hoofd en levensloozen gang volgden ze de verpleegster door de vele zalen en gangen van het groot Brusselsch hospitaal, waar hun zoon Paul met een schedelbreuk lag. Iemand had hen opgebeld om seffens naar Anderlecht te komen. En toen ze ter plaatse waren, deelde een dokter hen stil het droevig nieuws mede. Mevrouw Villain was in bezwijming gevallen. Hoe was het gebeurd ? Hoe kwam het dat Paul zich niet bij nicht Jacoba bevond... Niemand wist iets mede te deelen.

— Hier is het... De verpleegster trad een ziekenzaal binnen.

Op het bed lag hun jongen. Zijn bleek, omwonden gelaat kwam vanonder de dekens vandaan. Zijn oogen stonden star en dof. Zijn mond half open. De tranen liepen over Mw Villain's wangen. Met de lippen vast opeengeklemd en de oogen angstig op haar jongen gericht, naderde ze het bed. Ze wist niet meer wat ze deed. Het leek haar of ze het uitschreeuwde. Met een drogen snik viel ze op haar knieen bij het bed neer en greep zijn hand. François Villain hield de vuisten gebald en dwong met alle moeite zijn tranen terug.

— Paul !... Hoor je mij ? mompelde ze met rauwe stem.

De jongen verroerd niet. Krampachtig drukte ze zijn hand.

— God ! Hij is... toch... niet... Ze durfde niet uitspreken.

— Neen... waar denk je aan... antwoordde François bevend, haar hand vattend, terwijl twee tranen op de witte lakens vielen.

— Paul, lieveling, zeg toch iets ! schreide Mw Villain.

— Moe... Moeder... Ik ga... weldra sterven... Ween niet...

Hij trachtte zich op te richten. Zijn geest dwaalde af.

— Stil, mijn jongen, alles zal beteren, mompelde zijn vader.

François draaide zich om. Hij wilde niet dat zijn vrouw de tranen zag die hem over de wangen liepen.

— Vader... je moet niet... meer... hopen... Het was... mijn eigen... schuld... Ik deed den chauffeur... harder... rijden... Wij botsten... op een... anderen... wagen... De bestuurder was... op slag... dood... En ik... Ik ben... nog jong... Maar... Vaarwel... moeder... vader... — Zijn hoofd viel slap opzij... François uitte een angstigen schreeuw. — Dokter ! Spoedig...

Een paar verpleegsters kwamen toegeloopen. Enkele oogenblikken keken ze naar Paul. Toen belde de eene haastig om den dokter, terwijl de andere de ongelukkige ouders wegvoerde.

Mevrouw Villain weende hartverscheurend.

— Paul is dood ! gilde ze. Mijn jongen... ach...

De verpleegster trachtte haar te troosten.

— De dokter zal hem wel genezen zei ze bemoedigend.

Wezenloos staarde Mevrouw Villain voor zich heen. François legde zacht zijn arm om haar heen en voerde haar naar buiten.

— Neen ! riep ze. Ik wil hier blijven, bij mijn zoon...

Beiden bleven ze in de wachtkamer van het hospitaal zitten, zwijgend en droef. Uren verstreken. Maar ze gingen niet weg.

Eindelijk zei François stil : — Ik ga den dokter spreken.

Zijn vrouw antwoordde niet. Haar gedachten waren bij Paul. Ze zag zijn doodsbleek gelaat en hoorde zijn zwakke stem : «Vaarwel... moeder... vader...»

Francois trof den dokter in een der zalen van het hospitaal.

— Dokter, vroeg hij toonloos, gelooft u dat mijn zoon het nog halen zal ? — De dokter keek hem ernstig aan.

— Bent u mijnheer Villain ?

— Ja...

— Wel, mijnheer Villain, uw zoon geneest nog wel. Ik doe alles wat in mijn macht ligt, om hen in 't leven te houden.

— Ach dokter ! fluisterde Francois gelukkig.

V.

De sneltrein van Bazel zette zich langzaam in beweging.

In een afdeeling eerste klas zaten Mr en Mw Villain. Hun gelaat straalde. Voor het raampje stond Paul, netjes sportief gekleed, met grijze golfbroek en geruite bleeke jas. Over zijn gelaat lichtte een gelukkige glimlach.

— En gaan we nu heusch naar Zwitserland, papa ? vroeg hij.

— Ik heb het je beloofd, jongen.

* * *

— Mama ! mag ik nu eens iets vragen ?

— Ja jongen.

— Zoudt ge iets willen doen voor de Weduwe van den chauffeur die met den taxi verongelukt is ?

— Dat is beloofd jongen. Ik zal er henen gaan zoodra we in Brussel terug zijn. En de jongen knikte goedkeurend.

Ze trok met een teere liefde haar jongen tegen zich aan.

En terwijl de trein met groote snelheid voortdaverde, dacht ze nog eens aan de vlucht van Paul en aan den angst dien ze uitgestaan had, toen hij in het hospitaal lag.

Doch het leed en de angst waren nu voorbij.

Nieuwe zonnige dagen braken weer voor hen aan...

E I N D E. Peter HOOGEVEEN.

Koopt SPRINGS' Detectiveromans

DE AVONTUREN VAN 'S WERELDS

GROOTSTEN DETECTIVE

HENRY FIELDS

32 blz. boeiende lectuur voor den prijs van 6 frank.

Onze Prijskampen

Beste Lezertjes en Lezeresjes,

Gezien de kleine deelname aan onze prijskampen zien we ons verplicht deze stop te zetten. We willen echter iets doen voor onze vriendjes; daarom geven wij:

1 Prijs van 50 frank voor de beste mop,

2 Prijzen van 25 frank voor het beste opstel,

2 Prijzen van 25 frank voor het beste gedicht,

2 Prijzen van 25 frank voor de beste teekening.

Wie doet er mee? Oplossingen moeten binnen zijn veertien dagen na het verschijnen van elk boekje. Voor dit boekje No 8 moeten de antwoorden dus binnen zijn uiterlijk op 30 October, aan onderstaand adres:

Jos. Proost's Uitgeverij — Perckstraat 55 — Linkebeek.

OPGELET ! ! Deelnemingsbon niet vergeten !

VOLGENDE WEEK DE UITSLAG van onzen 1n PRIJSKAMP.

Deelnemingsbon No 8

In ons vorig boekje is een spijtige zetfout gebeurd. De datum van inzending was niet veranderd geworden. Iedereen heeft dus tijd zijn oplossingen No 7 binnen te zenden tot einde October.